

عنوان مقاله:

سازه های چوبی، سازه های پایدار معماری بومی مازندران

محل انتشار:

همایش ملی مهندسی عمران، معماری و مدیریت پایدار شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

بهاره جعفری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل

خلاصه مقاله:

ساختار معماری مناطق شمال ایران، با توجه به اقلیم خاص، این منطقه نسبت به مناطق دیگر متمایز است. استفاده از مصالح بومی در ساخت و ساز ابنیه از جمله راهکارهای ارائه شده در توسعه پایدار در تطابق با شرایط محیطی می باشد، که از گذشته های دور در این آب و خاک مورد استفاده بوده است. شناخت مصالح بومی هر منطقه و بررسی امکان استفاده از آن مصالح از اهمیت ویژه ای برخوردار می باشد. آنچه که در 09 درصد ابنیه مازندران مشترک است استفاده از عنصر اصلی چوب به عنوان اسکلت و ساختار می باشد. به دلیل فراوانی چوب در این خطه، از چوب به عنوان مصالح اصلی در ساخت بناهای سنتی و بومی استفاده شده است. ویژگی های منحصر به فرد سازه های چوبی علاوه بر مقاومت بالا در برابر کشش، فشار، زمین لرزه، انعطاف پذیری بالا و... منجر به ماندگاری آن ها در طول سالیان دراز شده است. در این مطالعه قصد بر آن است که در ابتدا به بررسی معماری پایدار و اصول آن، معماری بومی مازندران و عوامل شکل گیری آن، سپس ویژگی های طراحی و ساخت متناسب با اقلیم، بررسی فنون ساختمان سازی سنتی، به خصوص نقش عنصر چوب در بناهای این منطقه که به نوبه خود از هویت خاصی در استان برخوردار است و کاربرد آن در معماری بومی، که باعث شاخص شدن و شناساندن این معماری شده است مورد تحلیل و بررسی قرار گیرد

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، معماری بومی، معماری مازندران، سازه های چوبی، مصالح سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/281883>

